Нанюхала лисичка під лісом рибку в возі. Бо то чумаки везли з Дону та стали одсторонь на відпочинок, а самі пішли по воду.

Лисичка підібралась до воза, насмикала собі рибки та й їсть. Аж іде вовчик. Бачить, що лисичка їсть рибу, та й питається:

— Де це ти, лисичко-сестричко, рибки взяла?

— Наловила,— каже лисичка.

— Де?

— А он там, у річці. Коли хоч, то й тебе поведу.

— Добре,— каже вовчик-братик.

От і пішли. Привела лисичка вовчика до річки, до ополонки, та й каже:

— Ось устроми сюди хвоста, то рибка й начіпляється.

Вовк устромив хвоста, а лисичка стоїть та й приказує: "Мерзни, мерзни, вовчий хвіст... Мерзни, мерзни, вовчий хвіст!"

— Що ти там, лисичко-сестричко, говориш? — пита вовк.

— Та то я кажу: "Ловися, рибко, велика й маленька!"

— А, то добре! — каже вовчик.

Та згодом і пита:

— А що, вже, може, й начіплялось рибки?

— Та вже, може, й начіплялось трохи,— каже лисичка,— спробуй потягти!

Вовк спробував — коли трохи важко тягти.

— Щось тяжко,— каже вовк,— мовби щось не пуска!

— Е,— каже лисичка,— то рибка начіплялась; тільки ще подерж, то ще більше вловиш. А сама все приказує; "Мерзни, мерзни, вовчий хвіст!" А вовчик дума, що вона каже: "Ловися, рибко, велика й маленька!.."

Знов хотів вовк витягти хвоста,— коли вже й не можна: хвіст уже зовсім вмерз — ні сюди, ні туди!..

А тут і чумаки йдуть. Побачила їх лисичка та як зарегочеться і гукає вовкові:

— Он люди йдуть! Вони тобі поможуть витягти рибу!

А сама дременула в ліс.

Прийшли люди й убили вовка. Так він і пропав через те, що повірив лукавій лисичці-сестричці.